

ganske som det maa ske paa Borgerlig Straffelovs Omraade, hvor undtagelsesvis en tilsvarende Trang maatte være til Stede med Hensyn til Straffe, der ligger over den i B. S. § 56 fastsatte Grænse (Fængsel i 1 Aar), uden at Bestemmelsen i Lovens § 85, 2det Stykke, kan komme til Anvendelse. Til Belysning af, hvor stor en Del af de under normale Forhold faldende militære Straffe der ved Udkastet vil blive udelukket fra betinget Dom, kan henvises til den blandt Bilagene optagne, af Auditor Schäffer udarbejdede Statistik over de i 5-Aaret 1930-34 ved Hæren faldne Straffe, *strengere* end Vagtarrest. Den omfatter ialt 1956 Straffe. Heraf laa kun 163 over den i Militær Retsplejelovs § 51 fastsatte Grænse for Afgørelse uden Dom. Af disse sidste angik imidlertid 60 Berigelsesforbrydelser, der efter Forslaget indgaar under de almindelige Regler i B. S. 7de Kapitel. Af de resterende 103 Sager angik 43 Rømning eller Absentation, Tilfælde der efter den anvendte Strafs Størrelse enten maa have været særdeles grove eller mere sandsynlig drejet sig om Gentagelser, hvor Anvendelse af betinget Dom ikke vilde være paa sin Plads. Tilbage er 60, af hvilke de 41 drejer sig om Lydigheds- eller Respektforseelser, der efter Straffens Størrelse maa have været af ret grov Karakter, og hvor der derfor kun under ganske særlige og meget sjældent foreliggende Omstændigheder vilde kunne blive Trang til betinget Udsættelse af Straffen; noget lignende gælder om Statistikkens 3 Tilfælde af Vold mod Overmand. Naar hertil lægges, at den største Del af Straffene indenfor Hæren er Smaa-straaffe i Kvarterarrest og Vagtarrest, der ikke er optagne paa Statistikkens, men alle falder under den foreslaaede Grænse, vil det ses, at denne kun udelukker en meget lav Procent af Straffene fra Adgangen til betinget Udsættelse.

Endelig bør det bemærkes, at den store Vanskelighed, der for de tidligere Forsøg paa at løse Spørgsmaalet har rejst sig fra de »blandede Lovovertrædelser« (Overtrædelser af den militære Straffelov, der indeholder et borgerligt Moment), er væsentlig formindsket derved, at Berigelsesforbrydelserne foreslaas fjernede fra Militær Straffelov. For saa vidt angaar Sager, der drejer sig om Overtrædelse baade af Militær Straffelov og af andre Love, er Løsningen lettet ved Bestemmelsen i § 25, hvorefter der i saadanne Sager kan gives særskilt Straf for hver af Overtrædelserne.

Den i §§ 32 og 33 foreslaaede Løsning er derfor meget simpel. Den kan ganske vist føre til, at samme Mand har to forskelligt betingede Domme løbende jævnsides, men dette vil antagelig kun sjældent blive Tilfældet, og det vil da for den ene, den militært betingede, kun komme til at dreje sig om et kort Tidsrum, nemlig den resterende Tjenestetid, og for de fast ansattes, navnlig Befalingsmændenes Vedkommende, kan man i Praksis se bort fra Muligheden for en ikke militært betinget Dom, da et saadant Forhold normalt vil bevirke Afsked.

Retsplejelovens Omraade.

Ved Affattelsen af Ændringsforslagene til Militær Retsplejelov har Udvalget tilstræbt Harmoni mellem de Bestemmelser, der trækker Grænserne henholdsvis for Militær Straffelov og for Militær Retsplejelov.

Det fastsættes i Udkastet til Militær Retsplejelovs § 3, at alle Sager om Overtrædelse af Militær Straffelov er militære Straffesager, for saa vidt de er begaaede af nogen af de i Militær Straffelovs §§ 5 og 6 ommeldte Personer, altsaa f. Eks. ogsaa Sager mod hjemsendte værnepligtige for Overtrædelse af Militær Straffelov, og i Krigstid Sager mod civile, der i Kraft af § 6 tiltales for Overtrædelse af de der nævnte Paragraffer.

Derimod er en Straffesag mod en civil Person, der i Medfør af M. S. § 7 tiltales for Medvirken til Overtrædelse af Militær Straffelov, ikke en militær Straffesag. Den kan dog blive det i Kraft af Bestemmelsen i Lovens § 5, saaledes som den